

Ο Έλληνας νομοθέτης όμως, με την προσθήκη του σκέλους που παραπέμπει «σε αποφάσεις της Βουλής», μπορεί να τιμωρεί την επιδοκμασία, τον ευτελισμό ή την κακόβουλη άρνηση της ύπαρξης και της σοβαρότητας ιστορικών ή σύγχρονων περιστατικών, των οποίων την ύπαρξη και το νομικό χαρακτηρισμό ως εγκλήματα, μπορεί ο ίδιος να καθορίζει, υποκαθιστώντας έτσι τη δικαστική λειτουργία.

Επιπλέον, η προσθήκη του προαναφερθέντος στοιχείου, όχι μόνο δεν προβλεπόταν από την ίδια την απόφαση-πλαίσιο που ενσωματώθηκε με το Ν. 4285/14, αντιθέτως σαφέστατα αποκλειόταν, διότι αυτή αναφερόταν αποκλειστικά στην αναγνώριση εγκλημάτων πολέμου κλπ «με αποφάσεις διεθνών ή/και εθνικών δικαστηρίων **μόνον**».

Συνεπώς, ο νομοθέτης με την εισαγωγή του σκέλους που παραπέμπει σε εγκλήματα που έχουν αναγνωριστεί «με αποφάσεις της Βουλής», υπερέβη αντισυνταγματικώς τα όρια της νομοθετικής του λειτουργίας, παραβίασε τη συνταγματική αρχή της νομιμότητας των ποινικών εγκλημάτων και επιχείρησε να εισχωρήσει ανεπίτρεπτα στη δικαστική λειτουργία, διότι δεν θεμελίωσε το αξιόποιο αποκλειστικά σε κανόνα δίκαιου ως όφειλε, αλλά στην αναγνώριση και το νομικό χαρακτηρισμό γεγονότων του παρελθόντος ως εγκλημάτων με νόμο, υποκαθιστώντας έτσι τη δικαστική κρίση.

Επιπροσθέτως, παραβίασε την ελευθερία του λόγου και την ακαδημαϊκή ελευθερία, δοθέντος ότι **οι νόμοι που «αναγνωρίζουν» (ή θεσπίζουν) ιστορικά γεγονότα, ακόμη κι αν εκφράζουν την πλειοψηφία**, δεν μπορούν σε μια δημοκρατική και πλουραλιστική κοινωνία και σύγχρονο κράτος δικαίου να αποτελούν τη βάση δεσμευτικών κανόνων που να συνεπάγονται νομικές απαγορεύσεις και κυρώσεις.

Τέλος, παραβίασε το καθήκον αμοιβαίας και πιστής συνεργασίας της Συνθήκης της ΕΕ, διότι, κατά την ενσωμάτωσή της παραπάνω απόφασης-πλαισίου, εξάρτησε το αξιόποιο από «αποφάσεις της Βουλής» το οποίο η ίδια σαφώς απέκλειε και έτσι παρέκκλιε ουσιωδώς από την αξιόποινη συμπεριφορά που αυτή τυποποιούσε, με αποτέλεσμα να αναιρεί τους επιδιωκόμενους σκοπούς της και, συγκεκριμένα, τη νομοθετική εναρμόνιση σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Τούτων δοθέντων, το άρθρο 2 του Ν. 4285/14 με το οποίο αντικ. το άρθρο 2 του Ν. 927/1979 κατά το σκέλος που παραπέμπει σε γενοκτονίες και εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και πολέμου που έχουν αναγνωριστεί «**με αποφάσεις της Βουλής των Ελλήνων**» είναι αντίθετος με το Σύνταγμα και το Ευρωπαϊκό δίκαιο, και, ως εκ τούτου, ανίσχυρο και ανεφάρμοστο.

Κατόπιν τούτων, ο κατηγορούμενος κηρύσσεται αθώος